

19. ročník festivalu Jičín – město pohádky

Rozhovor s Jiřím Lábusem, patronem hlavního města pohádky

AP: Jaká byla Vaše oblíbená pohádka v dětství? Proč se Vám líbila? Nebo jste snad pohádky neměl rád?

JL: Pohádky jsem měl a stále mám opravdu rád. S potěšením vzpomínám na kouzelnou pohádkovou knížku maďarského spisovatele Bely Balazse Opravdový blankyt. Byla o klukovi, který rád maloval. Stejně jako já. Chtěl jsem být dokonce malířem! Když ten kluk něco namaloval, třeba vodovkami mraky, začalo pršet. A to se mi samozřejmě moc líbilo.

AP: Pohádky nejsou jenom laskavé příběhy, ale kolikrát dokážou i postrašit. Četl jste rád pohádky, při kterých jste bál?

JL: Strašidelné pohádky jsem měl rád také. Perníková chaloupka a Červená Karkulka, to je vlastně pěkný horor. Bál jsem se rád a rád se bojím dodnes. Snad i proto čtu stále s chutí různé strašidelné příběhy, např. knihy Stephena Kinga.

AP: Existuje pohádka Vašeho srdce? Kterou pohádkou postavu jste měl oblíbenou jako dětský čtenář? Kterou máte nejraději z těch, jež jste hrál? Je to ta nejznámější, Rumburak, nebo jiná?

JL: Je těžké říci, kterou pohádku mám nejraději. Miloval jsem klasické české pohádky a mohl je poslouchat stále dokola. Nutil jsem rodiče, aby mně předčítali všechny dávno známé pohádky znovu a znovu. Rád vzpomínám, jak jsem si chodil jako kluk kupovat na Staroměstské náměstí pohádkové hry pro loutky. Doma jsem je potom nahlas předčítal jako z rozhlasu. Aby to dobře, rozhlasově znělo, mluvil jsem do hrnce. To byly vlastně mé rozhlasové začátky a počátek mé pozdější dramatické četby, např. Harryho Pottera. Rumburakovi vděčím za to, že jsem se stal známým hercem. Ačkoliv je to záporná postava, vlastně mám Rumburaka rád. Hrál jsem v mnoha pohádkách, právě teď natáčíme pohádku, kde jsem králem v Nudlovém království.

AP: Každý z nás má nějakou pohádkovou krajinu, většinou jí je krajina našeho dětství. My, rodáci z Jičínska, to máme snadné, ale má takovou krajinu rodilý Pražák?

JL: Pohádkovou krajinou mého srdce jsou jižní Čechy. Maminka pocházela kousek od Strakonice. Jezdil jsem tam jako dítě, jezdím tam stále na chaloupku po dědovi. Moje zaslíbená pohádková krajina je právě tam. Vřelý vztah mám ale i ke krajině Českého ráje. Můj druhý děda, tátův otec, byl přednostou stanice na Malé Skále. Bydleli přímo na nádraží, což bylo pro mě i pro brácha nesmírně dobrodružné. Možná i proto mám tak rád vlaky. Je skvělé, že cesta pohádkovým vláčkem je vždy součástí programu jičínského festivalu.

AP: Nemáte obavy, že jednou bude pohádková krajina existovat pouze v pohádkách nebo v našich představách? Nebo jí jednou bude industriální krajina konzumu a pohodlí či pohádková krajina, kterou nabízejí cestovní kanceláře?

JL: S nelibostí vnímám, jak postupně mizí úrodná pole a louky kolem měst, kde vyrůstají obchodní centra, sklady zboží, na „zelené louce“ vznikají průmyslové zóny.

AP: Souhlasíte s tím, že musíme být ke krajině pohádkově vlídní, aby se pohádky zase nemusely odehrávat pouze za devatero horami a sedmero řekami?

JL: Každý rozumný člověk, nejen já, musí mít o přírodu a krajinu starost. Kéž by se co nejdříve našli moudří a vlivní lidé, kteří by nepříznivému vývoji dali nový, rozumný směr.

AP: Řekne-li se bludiště, my, Nepražáci, si hned vybavíme to petřínské, které jsme navštívili s rodiči nebo na základce se školním výletem. Co napadne Vás?

JL: Na Petříně v bludišti jsem samozřejmě jako dítě také byl. Je to sice dávno, ale dobře si pamatuji, jak nás zrcadla natahovala a všelijak jinak přetvářela. Když se řekne bludiště, vytane mi na mysli hořká komedie, hra Ladislava Smočka Bludiště.

AP: Uslyším-li labyrint, mám na jazyku Komenského nebo báji o Mínotáurovi. Co připadne na mysl Vám?

JL: Labyrint se jmenovalo divadlo, kam jsem kdysi rád chodil. Dnes je to Švandovo divadlo

AP: Klasický labyrint má jeden cíl a jedno východisko. Co je podle Vás jeho smyslem? Proniknout jím k cíli, nebo se z něho dostat ven?

JL: Pro mě je v životě důležitý cíl. Jsem povahy netrpělivé, dlouhé bloudění labyrintem není podle mého gusta. Navíc mám špatný orientační smysl. Chodím rychle, jím rychle a dokonce se snažím i rychle spát.

AP: Dovolte ještě jednu aktuální otázku navíc. Účinkoval jste ve druhém večeru ankety Kniha mého srdce. Je kniha Vašeho srdce mezi 12 finalistkami, nebo mezi tituly, které získaly minimum hlasů? Prozradíte ji našim čtenářům?

JL: Jsem velký čtenář. Je těžké jmenovat jednu knihu z těch mnoha, které se mi líbily, oslovily mě a snad i ovlivnily. Z deseti nominovaných nejpobulárnějších knih v anketě Kniha mého srdce je tou mou určitě Malý princ. Znovu jsem si to uvědomil teď při natáčení televizního pořadu, kde účinkuji s Oldřichem Kaiserem právě v ukázce z Malého prince.

AP: Děkuji Vám za rozhovor. Přeji Vám příjemné chvíle strávené v Jičíně na letošním festivalu Jičín – město pohádky.

Rozmlouvala: Alena Pospíšilová, knihovnice dětského oddělení Knihovny Václava Čtvrťka, dramaturgyně festivalu JMP v roce 2008.

O čem? Samozřejmě o pohádkách, ale také o krajině, jež je součástí motto letošního ročníku, i o bludištích a labyrintech, které jsou jedním z témat a předmětem jedné z festivalových soutěží.